

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ (Ιω. 3, 13-17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Γυμνότοπο, στις 13/9/1992)

1. Ο Σταυρός πηγή αγιασμού

Σε λίγες μέρες έχουμε την εορτή της Υψώσεως του Τιμίου και ζωοποιού Σταυρού. Ο Σταυρός είναι η σημαία της Βασιλείας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Το σύμβολο της χριστιανοσύνης. Και είναι άγιος επειδή πάνω σ' αυτόν σταυρώθηκε ο Υιός του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου.

Ο Θεός είναι τόσο μεγάλος, ώστε δεν χρειάζεται να σταθεί κάπου ο ίδιος η να χύσει το αίμα Του για να αγιαστεί ο τόπος εκείνος. Αρκεί μόνο να ακουστεί το όνομά Του και ο χώρος εκείνος γεμίζει αγιασμό. Ας φανταστούμε τώρα, πόσο άγιος είναι ο Τίμιος Σταυρός πάνω στον οποίο ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, έκανε το ιερότερο έργο του. Πρόσφερε τον εαυτό Του θυσία για μας. Γιατί όπως ακούσαμε στο άγιο Ευαγγέλιο, «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν». Ο Θεός δηλαδή, δεν αγαπάει «απλώς» τον κόσμο Του. Όπως αγαπάμε εμείς τα αρνιά μας, τα χωράφια μας, τα δένδρα μας. Αλλά τον αγάπησε τόσο πολύ, ώστε έκανε εκείνο που δεν κάνουμε εμείς ποτέ και για κανένα. Θυσιάστηκε ο ίδιος, έδωσε τον Υιόν αυτού. Όχι βέβαια για αστεία πράγματα αλλά για ένα μεγάλο σκοπό: «Ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν», ώστε κάθε άνθρωπος που θα καταλάβει τι είναι ο Υιός και θα πιστεύσει σ' αυτόν, να μην κινδυνεύει να χαθεί, αλλά να έχει «ζωήν αιώνιον».

Αυτός είναι ο σκοπός για τον οποίο ο Υιός του Θεού κατέβηκε στον κόσμο και γεννήθηκε από την Υπεραγία Θεοτόκο και αειπάρθενο Μαρία και την έκανε με το να γεννηθεί από αυτήν το μεγαλύτερο πρόσωπο όλου του κόσμου. Μητέρα και προστασία και πρεσβεύτρια ημών.

Ας το επαναλάβουμε. «Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε θυσίασε τον μονογενή Του Υιόν». Ποιός θυσιάζει μονογενή υιό για οποιοδήποτε σκοπό; Ποιός θυσιάζει το παιδί του για άλλους; Και μάλιστα για ξένους; Και είμαστε ξένοι για τον Θεό επειδή, παρότι δημιουργηθήκαμε από αυτόν τον περιφρονήσαμε, δεν τον τιμήσαμε, δεν τον σεβαστήκαμε, τον βλαστημήσαμε. Και κάναμε ένα σωρό απρέπειες ο καθένας μας, αντίθετες προς το άγιο θέλημά Του.

Αλλά ο Θεός, αληθινός Πατέρας που δεν θέλει ποτέ την απώλεια κανενός, αλλά επιζητεί τη σωτηρία όλων, έστειλε τον Υιό του τον μονογενή στον κόσμο. Για να βοηθήσει τον κόσμο να σωθεί.

2. Μόλυνση από τα χημικά και μόλυνση από την αμαρτία

Τη σημερινή εποχή μιλάμε συνεχώς για τη μόλυνση του περιβάλλοντος.

Η οποία από πού προέρχεται; Από τα έργα τα δικά μας. Ένα απλό παράδειγμα. Φτειάχνουμε ένα μεγάλο εργοστάσιο και βγάζει στη θάλασσα όλα τα βιομηχανικά απόβλητα. Ψοφάνε τα ψάρια, μολύνονται οι ακτές και η θάλασσα γίνεται «Νεκρά». Χωρίς ζωή. Και το νερό μολυσμένο. Ποιός θα τολμήσει να μπει μέσα σ' ένα τέτοιο νερό; Τάχα θα πλυθεί η θα γεμίσει αρρώστειες;

Γι' αυτό γίνονται συνεχώς εκστρατείες, από όλα τα κράτη, για να εξυγιανθεί η φύση και να μπορέσουμε να ζήσουμε πάνω στον όμορφο κόσμο του Θεού, όπως έζησαν και οι πατέρες μας και οι προπάτορές μας, χιλιάδες χρόνια τώρα.

Η μόλυνση του περιβάλλοντος είναι μια εικόνα του μολυσμού που βάζουμε μόνοι μας στην ψυχή μας με τα έργα μας. Σκέψου αδελφέ:

Βλαστήμησες τον Θεό. Πόσο μολύνθηκε η ψυχή σου;

Έκλεψες. Δεν μολύνθηκε και η καρδιά σου, που επεθύμησε το ξένο πράγμα και τα χέρια σου που άπλωσαν να το πάρουν;

Γέμισες με κακία και μνησικακία. Δεν μολύνθηκαν νους, καρδιά, αισθήματα;

Έκανες μοιχεία και πορνεία. Δεν μολύνθηκε ολόκληρο το σώμα σου;

Από αυτό το μολυσμό ο Θεός σιχάθηκε τον άνθρωπο. Το λέει η Παλαιά Διαθήκη. Και τι έκανε; «Έσκυψε» την εποχή που ζούσε ο Νώε και κοίταξε τη γη. Και είδε ότι ήταν ολόκληρη μολυσμένη. Από τι μολυσμένη; Από τα έργα των ανθρώπων. Ποιά έργα; Τα ηθικά έργα και από την παράβαση του θελήματος του Θεού. Αν λοιπόν οι παληανθρωπιές μας, οι αμαρτίες μας, μολύνουν όχι μόνο τον εαυτό μας αλλά και τη γη, όπως το λέει ο ίδιος ο Θεός, για φανταστείτε τι φοβερό κακό που είναι η αμαρτία.

Και ο Θεός τότε μεν, τιμώρησε τους αμετανόητους αμαρτωλούς. Γιατί λέμε αμετανόητους; Γιατί ο Θεός είπε στο Νώε:

-Εκατόν είκοσι χρόνια θα κηρύττεις μετάνοια.

Και ο Νώε εκατόν είκοσι χρόνια κήρυττε μετάνοια. Αλλά οι άνθρωποι αντί να τον ακούσουν, τον ενέπαιζαν. Δηλαδή ενέπαιζαν την πρόσκληση του Θεού, την αγάπη του Θεού, που έλεγε: «Μετανοείτε για να σωθείτε. Ελάτε κοντά μου για να μη χάσετε εκείνο για το οποίο σας δημιούργησα». Αυτούς λοιπόν τους ανθρώπους τους τιμώρησε ο Θεός με τον κατακλυσμό γιατί δεν είχαν καμία διάθεση μετανοίας.

Πέρασαν χρόνια από τότε και ο Θεός αντί να κηρύξει πάλι μετάνοια με ένα προφήτη Του, σαν τον Νώε, έκανε κάτι περισσότερο. Έστειλε για μας τον Υιό Του τον μονογενή στον κόσμο. Γιατί τον έστειλε; Για να δώσει το σώμα Του και το αίμα Του, αντίδοτο κατά του μολυσμού της αμαρτίας. Αντί δηλαδή να χρησιμοποιούμε οτιδήποτε άλλο για να καθαρίζουμε τον εαυτό μας, από την αμαρτία, να παίρνουμε το άγιο σώμα Του και το τίμιο αίμα Του. Να κοινωνούμε για να φεύγει από πάνω μας, κάθε είδους πνευματικός μολυσμός.

«Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν» και το σώμα Του και το αίμα Του μας έδωσε για να αγιαζόμαστε, να είμαστε ευάρεστοι ενώπιόν Του και να έχουμε ελπίδα κληρονομίας της αιωνίου ζωής. Ελπίδα αγάπης και στοργής εκ μέρους του παντοκράτορος Κυρίου του σύμπαντος. Εμείς όμως τι κάνουμε;

Πόσοι από μας δεν κάνουμε τα ίδια με τους ανθρώπους της εποχής του Νώε; Αντί να σοβαρευτούμε, εμπαίζουμε τη μετάνοια. Εμπαίζουμε την διόρθωση. Μας λένε «εξομολογηθείτε», και εμπαίζουμε την εξομολόγηση. Μας λένε «πηγαίνετε να κοινωνήσετε για να πάρετε τον Χριστό μέσα σας, να αγιαστεί η ψυχή σας» και καταντάμε στη φοβερή αμαρτία να εμπαίζουμε την Θεία Κοινωνία τουτέστι τον ίδιο τον Χριστό. Ο Θεός να μας φυλάξει από τέτοια αμαρτία. Ερώτημα αδελφοί:

Άμα ένας άνθρωπος φθάσει σ' αυτό το κατάντημα, να εμπαίζει, το μεγαλύτερο έργο που έκανε ο Θεός για το καλό το δικό μας, το ότι δηλαδή έδωσε τον Υιόν Του τον μονογενή για να μη χαθεί όποιος πιστεύει σ' Αυτόν αλλά να έχει αιώνια ζωή, ας σκεφθούμε πόσων κολάσεων είναι άξιος ο άνθρωπος αυτός;

3. Το μυστικό της πνευματικής ζωής

Το μυστικό της αγίας και πνευματικής ζωής είναι να βάλουμε καλή διάθεση στην καρδιά μας. Βάλε αγάπη στην καρδιά σου! Βάλε φόβο Θεού! Άμα μπορείς να αντέξεις μια ώρα στους πειρασμούς της αμαρτίας, μπορείς και

περισσότερο και συνεχώς. Γιατί να μην μπορείς; Είναι ποτέ δυνατόν ο άνθρωπος να μην μπορεί να κυβερνήσει τον εαυτό του; Είναι δυνατόν να μην μπορεί να κυβερνήσει τα μέλη του σώματός του; Είναι δυνατόν να μην μπορεί να κυβερνήσει τα συναισθήματά του; Να διώξει την κακία; Να διώξει την αμαρτία; Να διώξει τον φθόνο; Να διώξει το μίσος μέσα από την καρδιά του; Άμα το θελήσει, μπορεί και παραμπορεί. Όλοι μια πάστα είμαστε. Από τι ήταν φτειαγμένος ο άγιος Αντώνιος; Από τι ο άγιος Δημήτριος και ο άγιος Γεώργιος; Μήπως ήταν κομμένοι από κανένα διαφορετικό νταμάρι; Η μήπως και δεν είχαν και εκείνοι τις δυνατότητες να κάνουν οποιαδήποτε αμαρτία; Ένας άλλος άγιος ήταν παιδί πόρνης. Αλλά αγίασε! Γιατί; Γιατί ήθελε να αγωνιστεί.

Όταν το Ευαγγέλιο λέει: «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον ώστε τον Υιόν αυτού έδωκεν ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόλλυται», τι έννοια δίνει στη λέξη «πιστεύων»; Τι σημαίνει «πιστεύω»; Η πίστη δεν είναι κάτι κληρονομικό ή κάτι που το έχουμε από το χαρακτήρα μας, αλλά είναι θέμα προσωπικού αγώνα. «Πίστη» σημαίνει υπακοή. Προέρχεται από το ρήμα «πειθόμαι» που σημαίνει υπακούω. Παράδειγμα:

Είπε ο Θεός «μην κλέψεις». Άμα δεν κλέψεις, έχεις υπακοή στο Θεό, έχεις πίστη.

Είπε ο Θεός: Να προσεύχεσθε και να με επικαλείσθε. Δεν μπορείς το πρωί, όταν ξυπνήσεις, να κάνεις ένα προσκύνημα, να κάνεις το Σταυρό σου και να πεις τουλάχιστον τα λόγια: «Έλα κοντά μου Χριστέ μου. Συνόδεψέ με στη ζωή μου». Αν δεν μπορείς να το κάνεις, δεν έχεις πίστη;

Πόσα ανάλογα πράγματα μπορούμε να αναφέρουμε αδελφοί; Και όλα μας οδηγούν στο ίδιο συμπέρασμα: Θέλεις να έχεις πίστη; Έχεις. Γι' αυτό όποιος «δεν έχει πίστη» είναι κατάκριτος γιατί ο ίδιος το θέλησε. Δεν γεννήθηκε με «προδιαγραφές απίστου», αλλά δεν προσπάθησε να γίνει πιστός.

Βέβαια η προσπάθεια για το καλό γίνεται είτε με το σταγονόμετρο, είτε με όλη μας την καρδιά. Παράδειγμα: Περνάει φτωχός. «Βρε παιδάκι μου, λες, είμαι υποχρεωμένος να δώσω ελεημοσύνη. Είναι εντολή του Θεού». Ψάχνεις στις τσέπες σου, και βρίσκεις εκεί μέσα χαρτονομίσματα και δεκάρες.

Αναρρωτιέσαι: «Ποιό να βγάλω; Ποιό να δώσω;». Τελικά τραβάς μια δεκάρα! Το μικρότερο. Τι γίνεται όμως; Δεκάρα έδωσες ελεημοσύνη; «Δεκάρα» θα πάρεις από τον Θεό! Γι' αυτό όταν συνειδητοποιήσεις τι έκανες λες: «Μα τι αθλιότητα ήταν αυτή που έκανα; Σιχαίνομαι τον εαυτό μου». Μια δεκάρα αξίζει το θέλημα του Θεού; Και η ψυχή μου μια δεκάρα αξίζει;

Αν όμως δώσεις κάτι περισσότερο λες: «Δόξα σοι Θεέ μου. Αξιώνέ με να κάνω καλά έργα. Γεμίζει η καρδιά μου με φως. Με ευλογία, με χάρη». Και τότε αισθανόμαστε την καρδιά μας να πλαταίνει, να πλαταίνει. Και να γεμίζει από

την παρουσία του Θεού. Όταν πάλι ξεκινάμε την Κυριακή, νά πάμε όσο το δυνατόν πιο νωρίς στην Εκκλησία για να προσευχηθούμε περισσότερο, τότε αισθανόμαστε την καρδιά μας να πλαταίνει ακόμη πιο πολύ. Γιατί η προσευχή είναι έργο ευάρεστο στο Θεό.

Το ίδιο συμβαίνει και όταν νηστεύουμε. Όταν νηστεύεις, γεμίζει η καρδιά σου από την παρουσία του Θεού. Γιατί; Επειδή εκείνος που νηστεύει, όλο τον χρόνο, όλες τις ημέρες, κάθε στιγμή, σκέφτεται μήπως κάνει παράβαση του θελήματος του Θεού. «Να φάω τυρί σήμερα; Όχι είναι Τετάρτη». Έτσι αποκτά ευλάβεια προς τον Θεό. Μετά έρχεται η Πέμπτη. «Σήμερα τρώνε», λέει. «Είναι επιτρεπτό». Και τρώγει το φαγητό του με υπακοή και δοξολογία. Πώς λοιπόν να μην έρθη ο Θεός να μείνει στην καρδιά αυτού του ανθρώπου; Αφού έκανε ολόκληρη τη ζωή του προσευχή και ευχαριστία στο Θεό.

Αδελφοί. Όταν είμαστε στην Εκκλησία, όλοι κάνουμε το Σταυρό μας και λέμε: «Ελέησέ μας Χριστέ μου». Έτσι πρέπει, γιατί το έλεος του Θεού είναι άπειρο. Και θέλει έστω και την τελευταία μας στιγμή να μαζευτούμε κοντά Του σαν τον ληστή. Τόση είναι η αγάπη Του και η καλωσύνη Του. Αλλά το δικό μας χρέος είναι να ευφραίνουμε τον Χριστό με τα έργα μας. Και να μην έχουμε ενώπιόν Του «κυριακάτικη βιτρίνα του εαυτού μας» και εντελώς διαφορετική καθημερινότητα, που να είναι χάος ανάμεσά τους. Αλλά να είμαστε πάντοτε καλοί, πάντοτε αφοσιωμένοι, πάντοτε ενάρετοι.

Ας δοξάσουμε τον σωτήρα μας Ιησού Χριστό, για την απέραντη αγάπη και ευσπλαχνία Του από την οποία ευδόκησε να σταυρωθεί για μας και για τη σωτηρία μας. Ας τον ευχαριστήσουμε διότι μας έδωσε το τίμιο αίμα Του και το άγιο σώμα Του τροφή της ψυχής μας, απολύμανση από τον μολυσμό της αμαρτίας. Ας τον ευχαριστήσουμε που μας έδωσε το άγιο Ευαγγέλιο φως στο δρόμο μας, για να ξέρουμε πώς να βαδίζουμε σωστά.

Ας προσπαθήσουμε αυτά που έκανε ο Χριστός για μας να τα εκμεταλλευτούμε, για να είμαστε για πάντα μακάριοι ενώπιόν Του. Και σαν αληθινά παιδιά του ας είμαστε πρόθυμοι στη δοξολογία του Θεού, στα καλά έργα και στον αγώνα για την κατάκτηση των αρετών. Αμήν.-